

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και δεύτερον αριθμούντες χρόνον
'στην κλειψήν ιδρευόμεν γην των Παρθενώνων.

'Εηκάσα και χίλια κι'έπτα,
εύτυχίαις παντοῦ και λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα και συνδρομαί—ἀν' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὰ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τὸ φράγκα εἶναι μ ὄνο.
Γιὰ τὰ ξένα ἡμεῖς μέρα—ὁ ἕ κ α φράγκα και 'σ τὸ χ ἔ ρ ι.

Τοῦ Μαῖου δωδεκάτη,
ταξιδεύει τὸ Παλάτι.

Ποῦντος ἐηκάσα και 'ἐνενηταέχ
κι' Ἰταλῶν φουάτα τρέχουν σκοπιμένα.

**'Ο ποδηλάτης Φρασουλιῆς
'στοὺς Ἰταλοὺς τοὺς προσφιλεῖς.**

Φ.—

Λοιπὸν ἦλθαν οἱ φρατέλοι
σὲ ποδήλατα καβάλα,
και δεξιμάτα, τεμπέλη,
τοὺς ἐκάνεμε μεγάλα.

Τήτανε και τοῦτο πάλι |
ἐνθουσιασμοῦ κραιπάλη
μᾶς ἐμέθυσε τὰ στήθη.

Και τὸ φρόνημα τὸ πρῶτον
ἐλευθέρων κι' ἀλυτρώτων
ἐξηγήρη κι' ἀνεσπότη.

'Αναψαν ἀμέσως, βῆδι,
μὲ ψυχὴν ἐνθουσιῶδη
σὸν τῆς ἀσφαλείας σίρτα.

Κι' ἔλ' ἡ νέα Ρωμησοῦνη
σὲ ποδήλατον κι' ἐκείνη
μὲ τοὺς Ἰταλοὺς ἐκίρτα.

Μέσα' στήν ὑποδοχὴ
σὲ ποδήλατο ταχῶ

κι' ἔγῳ πῆγ' ἀπὸ τοὺς πρῶτους μὲ πατρίδος συγκαίνισις
'ἀπευθύνῳ' στοὺς φρατέλους τὰς δεύσας προσφωνήσις.

Κι' ἔταν' στὸ Δαφνὶ μας ἦλθαν, ὅπου μόνος χύν' ἡ πεύκη,
'βρῆκαν τοὺς ἀμαχηλάτας, πούτανε μεγάλο ζεῦκι,
και 'στρωθήκαν ἐκεῖ πέρα
'στὸν ἐξοχικὸν ἀέρα,
'ἀναπνεύσων, 'ἀνασαίνων,
κι' αἶμα καθαρὸ νὰ κάνουν.

Πανδαισία περισσά...
μπαῖτε' στοῦ χοροῦ τοὺς γύρους,
πῆγ' Ἑλληνικὸ κρασί,
πάρτε γιὰ μεῖς και τσίρους.

Μπὲν βεντοῦ' στὴν Ἀθήνα...
τὴν ἀθάνατην ρεταίνα
σὸν ἀδέλφια πίνετε
δίχως νὰ τὴν χύνετε.

Τούτη μόνον ἀμφοσίαι,
τούτη νέκταρ ἀθανάτων...
δίχως οἶνον ρεταινάτον
δὲν ὑπάρχει πανδαισία.

Γύρω τοῦ Δαφνιοῦ δαφνῶνας,
ποὺ τοὺς ἔφαλαν αἰῶνας.
'Απὸ δάφνης κάνω στίβα,
πίνετε τὸ ρεταινάτο,
κι' ἔς ἀδεμάζων ὡς' στὸν πάτο
τὰ ποτήρια μας... ἔσιβα.

Δι' ἐκείνου χαρμωσύναι
κράτη θὰ φιλιωθοῦν...
τοῦτο μόνον οἶνον οἶνος,
ὄν και μάκαρες ποθοῦν.

Τὸ ποτήρι μου κροτῶν
πρόσωπα ποδηλατῶν
χαριετῶ γαλήνια.

Και σὲ πεύκα ξαπλωμέναι
ψάλλω τώρα μὲ τὸ γένος
ξοματια κροίονα.

Γεῖά σου, Μιτρονιάλητη μπροσέ,
φέρντε τὴν τούρα γύρω,
Πίνετε μ' ἔμᾶς, φρατέλοι,
πίνετε μ' ἔμᾶς, ἀμῆτοι,
τῆς ρεταίνας τὸ βαρελὶ
κάνει τὸν λαὸ κροίονα.

Δὲν εἰζεύει νὰ μὲξ
ὁ λαὸς τῆς Ρωμησοῦνης,
κι' ἔς σκορπιέται τὸ κρασί
μᾶς θερμῆς ἀδελφουνης.

Ἐνωθῶμεν, ἐνωθῶμεν,
 κ' ἀληθῆς ἀδελφωθῶμεν.
 Ὑπὸ τούτους τοὺς πευκῶνας
 ἔς συνδύωμεν τελείαν
 δρῶ κλειῶν λαῶν φίλων,
 ποῦ νὰ μείνῃ στοὺς αἰῶνας.

Ἀπὸ τοῦτο τὸ Δαφνί
 κ' ἔσοι φαίνονται στρωφολί
 κ' ἀπιστοῦντες; πατριῶταί
 κόβουν δάφνικις πότε πότε.

Ἀπὸ τῶν δαφνῶν τοῦ; πλούτους
 δρέψετε καὶ σεῖς μὲ τούτους
 καὶ μ' ἐμένα τὸν σκαρτάδο
 φύλλα δόξης περισσῆς
 γιὰ νὰ τᾶχετε καὶ σεῖς;
 ὅταν κἀντες στιφάδο.

Ἐν ἐκείνῳ τῷ δαφνῶνι
 τί λαὸς ἐκάθισε...
 ὅτῃν ὕεγαί καὶ τοῦ Τιτόνι,
 ποῦ μᾶς ἐσυμπάθησε.

Πίνετε, παιδιᾶ, ρετοίνα,
 κ' ὁ Τιτόνι βοηθάς...
 μόλις ἦλθε ὅτῃν Ἀθήνα
 διετέθη συμπαθῆς.

Ὡχ βραβεῖτε τὸ λαγοῦτο!..
 τί περίεργον καὶ τοῦτο!..

ἔπονος ἔλθῃ μὲν φορὰ μᾶς ὅτῳ κλίμα τῆς Ἑλλάδος,
 τῆς ἑρατεινῆς καὶ λῆδος,
 δὲν ἔμπορε περὰ νὰ φύγῃ πρῶτος σὺ-μαχος; καὶ φίλος
 κ' ἔνας ρήτωρ νὰ προβάλῃ τῶν δικαίων τῆς στομύλος.

Δὲν εἰςέωρα τί συμβαίνει
 καὶ γιατί, παιδιᾶ, καὶ πῶς
 φιλελληνισμὸν παθίνει
 ὁ καιεὶς ἀλλοδαπός.

Εἰς τὴν γῆν τὴν φωτοβόλον
 τοῦτο πρὸ παντὸς ἐξ ὄλων
 τὸ κεφάλι μου χαλᾷ
 καὶ μοῦ στρίβει τὰ μελά.

Καὶ δὲν βρῖσκα τὴν αἰτία,
 ποῦ γιὰ μᾶς παρὰβροῦντῃ
 κάθε γῆς διπλωματικῆ
 κ' ἔχει μῆσα τῆς οὐδῆτῃ.

Νᾶντι τᾶχατε τὸ κλίμα καὶ τὸ φῶς τῶν Ἀθηνῶν;
 νᾶντι τᾶχατε κ' ἔκεινος ὁ μαρμαίρων Παρθενῶν;
 Μήπως εἶναι τῶν προγόνων
 τὰ μεγάλα Πρυτανεῖα;
 μήπως εἶναι τῶν συγχρόνων
 τὰ πολλὰ τὰ καφενεῖα;

Μήπως εἶναι ὅτῳν ἀέρα;
 μήπως εἶναι ὅτῳν αἰθέρα,
 ποῦ σαφείρινος θαμνόνει;

Μήπως εἶναι καὶ τὸ χῶμα
 κ' ἡ τῶν ὑπονόμων βρωμα
 κ' ἡ λευγαίμονουσα σκόνη;

Τέλος πάντων κᾶτι θάνα
 μέσα ὅτῃν ψευτοφυλλάδα,
 ποῦ τοὺς κἀνει καὶ μεθῆσε
 μ' ἔρωτα γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

Κᾶν τὰ κλέη μας τάρχακι, κᾶν καὶ τὰ σημερινά,
 κᾶτι θάνα τέλος πάντων, ποῦ φιλέλληνας γενεῆ,
 κ' εἴτε Μπόλωδ ἢ Τιτόνι
 θὰ τὴν πάθῃ, δὲν γλυτόνει.

Κ' ὅταν ἔρχετ' ἰδῶ πέρα κάποιος; ἐκ τῶν μισοελλήνων,
 τότε λέγω πρὸς ἐκεῖνον:
 τὸν μισέλληνα κ' ἔν κἀνῆς ἄμυ καὶ σὺ ποῦ θὰ μᾶς πᾶς;
 τῶρα δίχως νὰ τὸ θέλῃς; τὴν Ἑλλάδα θ' ἀγαπᾶς.

Μόνον ὅτῳς παλγο-Ρωμῶνους; δὲν ἐπέβρασε τὸ κλίμα,
 καὶ κανὲν ἄρχατον μνημα,
 μήτε τὰ πολλὰ τραπέζια μὲ τὰ λόγια τὰ μεγάλα,
 μήτε καὶ τοῦ Θανοπούλου τὸ χαβιάρι, μήτε τᾶλλα.

Τοῦτοι μόνον ἦλθαν ἄδικες
 καὶ Βλαχίας Ὀσποδάρου,
 κ' ἔφυγαν σὴν πρῶτα βλάδικες
 κ' ἀσυγκίνητοι γαιδάροι.

Πλὴν σὲ μέλλοντες καιροῦς
 ἐν ξεγαλλῶν ἰδῶ πέρα
 ὅτῃν μακρόθυμον μητέρα
 καὶ τὸ σπῶσόν ὅτῳς χορούς,
 τότε πᾶς πικρὰ θὰ κληφῶν οἱ τῶν Βλαχῶν Ὀσποδάρου
 μ' ὅσα σήμερα τῆς κἀνουν... τότε καὶ χωρὶς χαβιάρι
 θ' ἀγαπήσουνε κ' ἔκεινος
 δίχως ἄλλο τὴν Γραιτσιᾶ,
 καὶ συνέντευξις θὰ γίῃ
 σὴν καὶ πρὶν ὅτῃν Ἀμπατοῖα.

Ἄς μᾶς εὐφράνῃ σήμερον ὁ ρητινῆς οἶνος
 κ' ἰδῶ ὅτῳ πῦκα τοῦ Δαφνῶν φιλ' Ἰταλῆα πίνε...
 καὶ τοῦ Σιάμ ὁ Βρασιλεῦς μᾶς ἔρχεται κ' ἔκεινος
 μαζὶ μὲ τῆς γυναῖκες του... ποῦς ζέρει πρὸς κ' εἶναι.

Ἐμπροσθ' ὅτῃν δόξα μας σκυφτός
 ἰδοὺ κ' ὁ Σιαμίτης...
 φιλέλληθ θὰ γενῆ κ' αὐτός
 καὶ τῶν κλειῶν πολίτης.

Θὰ συγκινήσῃ τοὺς Ρωμῶνους; καὶ θὰ συγκινήσῃ
 κ' ἑλπίξῃ ὅτῳ Παλάτι μας νὰ φιλοελληνῆθῃ,
 πλὴν θὰ φαῖν φιλόθεον γιὰ τοῦτον κάθε σπῆτι
 χωρὶς κανένα κίνδυνον γιὰ τὸν γυναικωνῆτη.

Εὐδομετε καὶ γελέτε,
 προσφιλεῖς μας ποδηλάται.
 Πλὴν ἰδῆτε καὶ τὸ σπῆτι
 τοῦ Ζωρῆ Ἀρμοκατῆ.

Εἰς αὐτὸ χοροπῆθῃ μυριόμορφος ἡ τράλλα,
 κ' ὅταν οἱ μηχανικοὶ
 τὸ μετροῦσαν σκαπτικοῦ,
 τοὺς συμβούλευσα κ' ἐγὼ νὰ τραβήσουνε κορδέλα.

Γεῖα σας, σκοῖζω φλογερός,
 χαῖρε, Λέγγα καὶ Τρεσσάτι,
 τρῶτε καὶ τοιροκαλάταις.

Ήβρασε πολὺς καιρὸς,
ποῦχαν οἱ Ρωμαῖοι κερὰτι
ἀπὸ λόγια καὶ παρλάται.

Κόσμοι μ' ἔμπροσθε μας γονατίζου
καὶ κανένας μὴ σκοτίζου
μέλλοντες Στρατοὶ καὶ Στόλοι.

Ἄς μὴ εἶδῃ πᾶς καὶ ὁ Κόντας,
τὴν ἄεικτοντες καὶ ἔκοντες
ὅτι μᾶς ἀγαπήσαν ἔλασ.

Τέτοια πρὸς τοὺς φίλους εἶπα,
Περικλέτο παραλαίπα,
καὶ μεγάλ' ἀναπολὼν
ἔπασα ἑστὴν ἀγαθὰ
τῶν φιλάτων Ἰταλῶν
καὶ τοὺς χόρτασα φίλα.

Εἰς τὴν ἔξαιψιν τὴν τόσην ἔπασα καὶ μὴ μαντίλα,
καὶ ἄλλοι ἔφηναν μακρόθεν χαιρετῶντες μὴ μαντίλα.
Μὴ μαντίλα τοὺς φωνάζω... τοῦτα μ' ἀνθυμίζου, φίλοι,
δυστυχῆματα νοπή,
τῆς φτωχῆς τῆς Σπουριούλας τὸ πρόλαθο μαντίλι,
μὴ καὶ ἔκρινε τοῦ παπᾶ,
ἔπου' στάθηκαν αἰτία γὰρ ριχτοῦ τραπεζοῦ Συμβούλου,
ἄγγου τοῦ Βελοστοπούλου,
καὶ ἄδικα γὰρ διαβάλλου Συριανὸν δικαιοκράτη,
ποὺ τὸν ἔβαναν γὰρ χάσῃ καὶ Παρασκευῆ καὶ Τρίτη.

Μὴ γὰρ τὸ Θεὸ μαντίλια, εἰς παρακαλῶ πολὺ,
προσεφίλει μ' ἐς Ἰταλῶι,
ἄλλο τώρα δείχνεται μᾶς τῆς ἀγάπης σας σημεῖον...
εἰς αὐτὰ, καὶ χαιρετῆσαι τὸ γνωστὸν Φρενοκομῆτον
ἔπειθ' ὁδόν, Περικλέτο, καὶ δλοπόρφου πωδῶν
ἔπασσα μὴ τοὺς φρατέλους εἰς τὴν Ἰερὰν Ὀδόν.

Καὶ ἔσσι πέρα—τί χαρὰ ἰ—
εἶσθ' ὁκόνος ἱερᾶ

κατεκάλυψαν τοὺς πάντας, τοὺς Ρωμαῖοὺς τοὺς ἐξημένους,
καὶ τοὺς φλοξονομήτους.

Ἐστὰ ποδήλατα τοὺς εἶδῃ σὸν ἀγγέλου λευκοφόρου,
σκόνην πνιγρὰ συνέχευε τῶν σωμάτων των τοὺς πόρους,
μάτια, μῦθι, στόμα, γένεια, καὶ λευκά, καὶ μαύρας τρίχας,
καὶ τοὺς ἐπασα ἕνας βήχας,
καὶ ἔβησαν μ' ἔμειε εὐχῶς,
τοὺς συνάδου καὶ ὁ Βῆχος.

Καὶ εἶπα τότε ἑστούς φρατέλους μὴν ξεσκοιοσθῆ κανένας,
καὶ καθίς βεβαίως ἔξρει
τέτοια σκόνη πᾶς ἔξκίρει
σῶμα καὶ ψυχὴν καὶ φρένας.

Μὴν ξεσκοιοσθῆ κανένας,
μὴ καθέλοι τὴν μαλάξῃ,
σὸν φιλέλλην εὐγενῆς
ἄδικτον ἔς τὴν φυλάξῃ.

Καὶ ὅστις γῆς τὰς συμφορὰς
μὴν ξεχάνετε, φρατέλοι,
ὅτι σκόνης ἱερᾶς
οὐκ ἐσκέπασε νεφέλη.

Ἄδελφοί σὲ μεγαλίει, τὴν Ἑλλάδα ἂν ἀγαπήτε,
τὴν πολυτίμητον τῆς κόνῃ ὅπως εἶναι γὰρ τὴν αἴτη
ὡς ἀνάμνησιν εὐλοίας
εἰς τὴν γῆν τῆς Ἰταλίας.

Πάντ' ἀνεπαρκὸς ἔς μέτρον,
σύμβολον λευκῆς χαρᾶς...
ὡς ἀνάμνησιν εὐλοίας
εἰς τὴν γῆν τῆς Ἰταλίας.

Ἰερὸν αὐτὸ τὸ μέρος
καὶ ἔσσι τὴν ἐλευθέρωσιν
ἑστὰ ρουδοῦμα σας γὰρ μῆθ.

Εἶναι τέρψις τῶν σπανίων,
τὴν ἐξέμνει κί' ἡ πομπή
τῶν γνωστῶν Ἐλευσινίων.

Ἄστε τινὲς νὰ σὲ λευκῆν
καὶ πηλῆκτους νὰ σὲ κῆν,
κί' ὅλοι γέροι ποδηλάται
σ' τὸ ποτιέθρον ἔλατε.

Κί' ἂν ἰδῶ μιά μέρα μείνουν πάντα τέφρα, πάντα κόνι,
πλὴν αὐτῆς τῆς νόμης μόνης
θὰ γεραίρουν τὴν ἀσπράδα σ' τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων
ὄλ' οἱ φίλοι κί' ὄλ' οἱ λάτραι σαρβαλων Παρθενῶνων.

Τούτῃ δόξαν θ' ἀναυγάξῃ,
κί' ὕστερ' ἀπὸ τόσου κόπου
τούτῃ τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς βγάξει
κατὰ πάντ' ἀσπροπροσώπου.

Εἶπ' αὐτά, κί' ἐτοιμαζόμενον νὰ μίλησῃ κί' ἄλλ' ἄκομα
ὅταν νέον σκόνης νέφος μού στεράνωσε τὸ στόμα,
καὶ τοῦ λόγου μου τὸ νῆμα
διεκόπη παραχρῆμα.

Διελθάντες ὀλίγας παρασάγγας καὶ σταδίου
μὲ τοὺς ἄσπρους τοὺς φρατέλους
ἀριθάρμ' ἐπὶ τέλους
σ' τὰς κλεινάς τὰς εἰδίους.

Μόλις μῆκαμε τρεγάτοι σ' τὸ ποτιέθρον τῶν φώτων
ὅλοι μὲ παλμοὺς καρδιακῆς
ἀνεπνεύσαμεν τῶν πρώτων
ὀχετῶν τὰς εὐωδίας.

Καὶ μαντύλια ζαναβήξαν ἀπὸ τσέπαις μερικὰ
νὰ σφαιλίουνε ρουθούμα τόσον συμπαθητικὰ,
ὅμως πάλι μὴ μαντύλια τοὺς ἐφώναξα μὲ τόνο,
πριφραξέτε τῆς μύταις μὲ τὰ χέριά σας καὶ μόνο,
κί' ἀνυμνέστε τῆς Ρώμης τοὺς Ρομύλους καὶ τοὺς Ρώμους,
ψάλετε καὶ τῆς Ἀθήνας τοὺς Βρωμύλους καὶ τοὺς Βρώμους.

Σ' τὸ ποδηλάτον ἄπαντα ρωμαλεοὶ κί' ἰστάταίς
ἐσκουζαν: ἐν τούτῳ νικᾷ,
κί' ἐνθουσιασμὸς πολὺς
τὴν Ἑλλάδα ζυκεύεκα.

Κί' ἔκετ', βρὲ Περικλέτο μου, ποὺ μὴ ἐνθουσιασμὸ
καὶ δάκρυα δίσουζαν τῆς δόξης τὴν Ἀλάσκα,
δὲν ξέρω πὺς ἐγαύστηκα μὲς σ' τὸν παροξυσμὸ
καὶ δυνατὰ ξερφώνισα: Ρομᾶνια τραγίσκα.

Κί' ὅπταν ἀπὸ τὴν Βουλὴν ἔπερνοσα τῆς παρλάτας,
ποῦκαί βουθὴ θῆθ' ἡμνης,
νὰ καὶ τὸ Καπιτώλιον, εἶπα σ' τοὺς ποδηλάταις,
ἀλλὰ χωρὶς τῆς χῆνης.

Καὶ γὰρ τὸν γέρο τοῦ Μωρηῆ, καυκάλα φαρκαέα,
μὴ ὕπαν φρατέλο φλογερό:
ποῦς εἶναι τοῦτος ποῦ φορεῖ
τὴν περικεφαλαία;

Κί' ἐγὼ τοὺς εἶπα γελαστός: κἀποῦς Κολοκοτρώνης,
ποῦ τάλωγ' του κἀποῦτε δὲν φαίνετ' ἐκ τῆς σκόνης.

Καὶ πάλιν ἀπ' ἰδῶ κί' ἔκετ'
διέρρευσε ρητορικῆ,
καὶ πάλιν Καπιτώλια καὶ πάλιν Παρθενῶνες
καὶ τῶν Ρωμῶνων καὶ Ρωμηῶν περιλαμπρῆς αἰῶνες,

καὶ ῥήτορες γλωσσομαθεῖς τοῦ λάλου Βασιλείου
τὴν Λυκαίαν ἐξέμνησαν τὴν τοῦ Καπιτωλίου.

Ἦξιώθημεν καὶ πάλιν ρητορίας ἀγαθῆς,
ὁ δὲ γέρο-Μπρουαίλι, ποῦκαί Γερούσιαστῆς,
ἀληθῶς ὑπερεχάρη μὲς σ' τὴν ἄλλη τὴν χαρὰ τοῦ
ὄταν καὶ τῆς Γερούσιαίς τοῦδεῖξα τοῦ Ζαχαράτου.

Ἰδανε καὶ τὸ Παλάτι, ποῦκαί γίνε σὺν ξενῶνας,
καὶ τοὺς εἶπα: φίλαις τζόγαις, νὰ τὸ σπῆτι τῆς Κορώνης,
ποῦ σ' τὰς Πάτρας τῶρα πῆγε μὴ σκοπὴ νὰ παραδώσῃ
σὲ Συντάγματα σημαίας ἐν πομπῇ τῶν ὀπιλων τόση,
ἂν κί' ἐγὼ νομίζω πλέον τὰς σημαίας περιττὰς
ὅστερ' ἀπὸ φιλελλήνων συμπαθείας ἀρετὰς,
καὶ πρὸ πάντων τοῦ Τιτόνι,
ποῦ μᾶς καθυποχρῶνει.

Καὶ παρῆθε κί' ἡ Δευτέρα,
Περικλῆ φαρμακοῦθη,
κί' ἐξημέρωσε κί' ἡ Τρίτη,
μιά πυριφλεγῆς ἡμέρα,
καὶ πετώντας σ' τὸν Ἀντίλο
Μπρουαίλι μὲ φιλιὰ
τούπα: φεῦγε καὶ τὸν ἥλιο,
φεῦγε καὶ τὴν ἀνηλιὰ.

Ἄκου τὸν ζυλόγῃο φῆλτη,
ποῦ στρυφὸς δὲν εἶναι γρῆφος...
μὴ σ' τὸν ἥλιο, Μπρουαίλι,
καὶ κτυπᾷ κατακορύφως.

Εἶδαν καὶ τὸν Παρθενῶνα καὶ τοὺς εἶπα: νάτα νὰ
τὰ πανάρχια τὰ κλέη, ποῦκαὶν συμμερινὰ,
Γονατίστε μ' προστὰ τω, ἀδελφοί μας Ἰταλοί,
τσιμουδῆ κανεῖς μὴ βγάλη,
πρέπει νᾶναι σιγηλὴ
κάθε προσευχὴ μεγάλη.

Ἄλλ' ἐνὸς μεταρσιουθεῖ σ' τὸν ἀρχαῖον τοῦτον χῶρον
δὲν νομίζετε καὶ σεῖς ὡς ἰδῶ πὺς φθάν' ἡ γλύκα
μυρωδῆς ψυμένον τσίρω; ... νὰ κί' ἡ Πνὺς ἡ τῶν ρητόρων
Πνὺς καὶ γενικῆ Πυκνὸς κί' ἐστιατικῆ τὴν Πνύκα.

Νέον Σταδίον ἰδέτε, νέον τῆς ἀλκῆς φορέα,
πλὴν ἰδοὺ καὶ τὸ Θνεστον,
ποῦ σ' αὐτὸ θαρρῶ πλησίον
παριστάνει κί' ὀπουδαῖος Καραγκιόζης τοῦ Φαρέα.

Τῆς Ἀθήνας καὶ τῆς Ρώμης συνεδέθησαν οἱ ἄθμοι
καὶ τὸ σύνδεσμον ἀμέσως διελάλησεν ἡ Φῆμη.
Δύο σύνδεσμοι μεγάλοι τῶν φυλῶν μας τῶν διδύμων,
πρῶτον οἱ τῶν Βασιλείων, καὶ κατόπιν οἱ τῶν Ἀθῆμων.
Κί' ὁ τῆς Ρώμης Ἀλιμπράντι μ' ἔνα φρόνημα γενναῖον
χαίρετ' τὸν Ἀθηναῖον,
καὶ Μερκούρορος φωνάζει διατόρως, διαπύρως,
Ἄλιμπράνταρος φωνάζει καὶ τῶν Ἀθῆνων ὁ Σπύρος.

Καὶ κυκλοφορεῖ μὲ γνώμη,
Περικλέτο σκυλομούρη,
νὰ ψηφίσουν καὶ σ' τὴν Ρώμην
τῆς Ἀθήνας τὸν Μερκούρη.

Ὄβρα, γεμὰ σας, ποδηλάται,
κί' εὐθιμάτε καὶ γελάτε.

Τῆς Ἑλληνικῆς μητρὸς σας ἀντικρύστετε τὸ σέλας
καὶ μαζί μας ἐξαρθῆτε σὲ κοινορτὸν νεφέλας,
τῆς αὐτῆς τὸ φῶς ὕμνοντες καὶ τῶν λόγων τὰς ἀφάξ...

Π.—Κί' ἐγὼ πῆρω τὸ στηλῆρι κί' ἐτοιμάσου νὰ τῆς φεῖς.